

העם

הפגישה שהיתה

בלתי-אפשרית

זה לא נגע לישראל. אבל לגבי כל ישראל, לך היה טמון בכך לקח עמוק. מיפגש בין אויבים. מיפגש שלכל הדעות היה בלתי-אפשרי. מיפגש שהפך השבוע ל- עובדה.

מיהו גרמני? מאז יומה הראשון, היתה לרפובליקה הפדרלית הגרמנית מטרה קדושה אחת: לחסל את "הרפובליקה הדמוקרטית הגרמנית".

כי לגבי כל גרמני מערבי, המדינה ש- קמה בגרמניה המזרחית היתה התגלמות ה- שקר והבגידה. היא קמה על כידוני הצבא הסובייטי. מעולם לא היה בה זכר לבחירות חופשיות כלשהן. למיליוני גרמנים-מערביים

היו קרובים במזרח — והם ראו בהם עם מדוכא ומשועבד.

במשך עשרים שנה לא הוכיר שום עיתון גרמני את שם המדינה המזרחית. גם בשיחות פרטיות דובר על "די צונה" ("הא-זור"), קיצור של המושג הרשמי "א-זור הכיבוש הסובייטי". מנהיגי ה-

בראנדט

"צונה" הוגדרו כיורשיו של היטלר. למעשה, היה כל מיכנה המישטר במערב מכוון למטרה האחת הזאת: חיסול המדינה המזרחית. תחת הכותרת "האיחוד מחדש", הצבא התאמן כמעט בגלוי למלחמה לשיחור המזרח.

כמו ישראל-ערב. במשך שנים ארוכות לא החליפה גרמניה המערבית נציגים דיפלומטיים עם ישראל, מחשש פן יכירו ה- ערבים בגרמניה המזרחית. לפי "דוקטרינת האלשטיין", שנקראה על שם פקיד בכיר ב- משרד-החוץ הגרמני, התחייבה גרמניה מראש לנתק את יחסיה עם כל מדינה בעולם שתכיר בגרמניה המזרחית. ביצוע החלטה זו בכמה מיקרים עלה לגרמניה המערבית כיוקר — אך איש לא פיקפק שזה דרוש. עוד לפני חמש שנים לא יכול היה איש לחלום שתקום אי-פעם ממשלה מערב-גרמנית שתעז להפר עקרון מקודש זה.

בינתיים התקדמה והתחזקה גרמניה המזרחית. היא לא הרביקה את גרמניה המערבית בעושרה, אך היא הפכה למדינה התעשייתית השביעית בעולם. מנהיגיה הנוקשים החליטו שלא לחתור אף על קוצו של יו"ד. מטרתם הבלעדית: להכריח את עמי המערב להכיר במדינתם, ולנהל עימה משא-ומתן פנימי-אל-פנימי.

השתרר קיפאון מוחלט — ורבים האמינו שהוא יהיה גם נצחי, כמו הקיפאון בסיכסוך ישראל-ערב.

בוגדים ותבוסנים. אולם במשך כל הזמן פעלו תהליכים מתחת לפני הקרקע. בגרמניה קם דור חדש. בני המערב הבינו כי המדינה המזרחית קיימת, ושאי-אפשר לחסרה בכוח הנשק, מבלי לגרום למלחמת-עולם גרעינית. גם בני המזרח היו פחות נוקשים מאבותיהם הדוקטוריאריים.

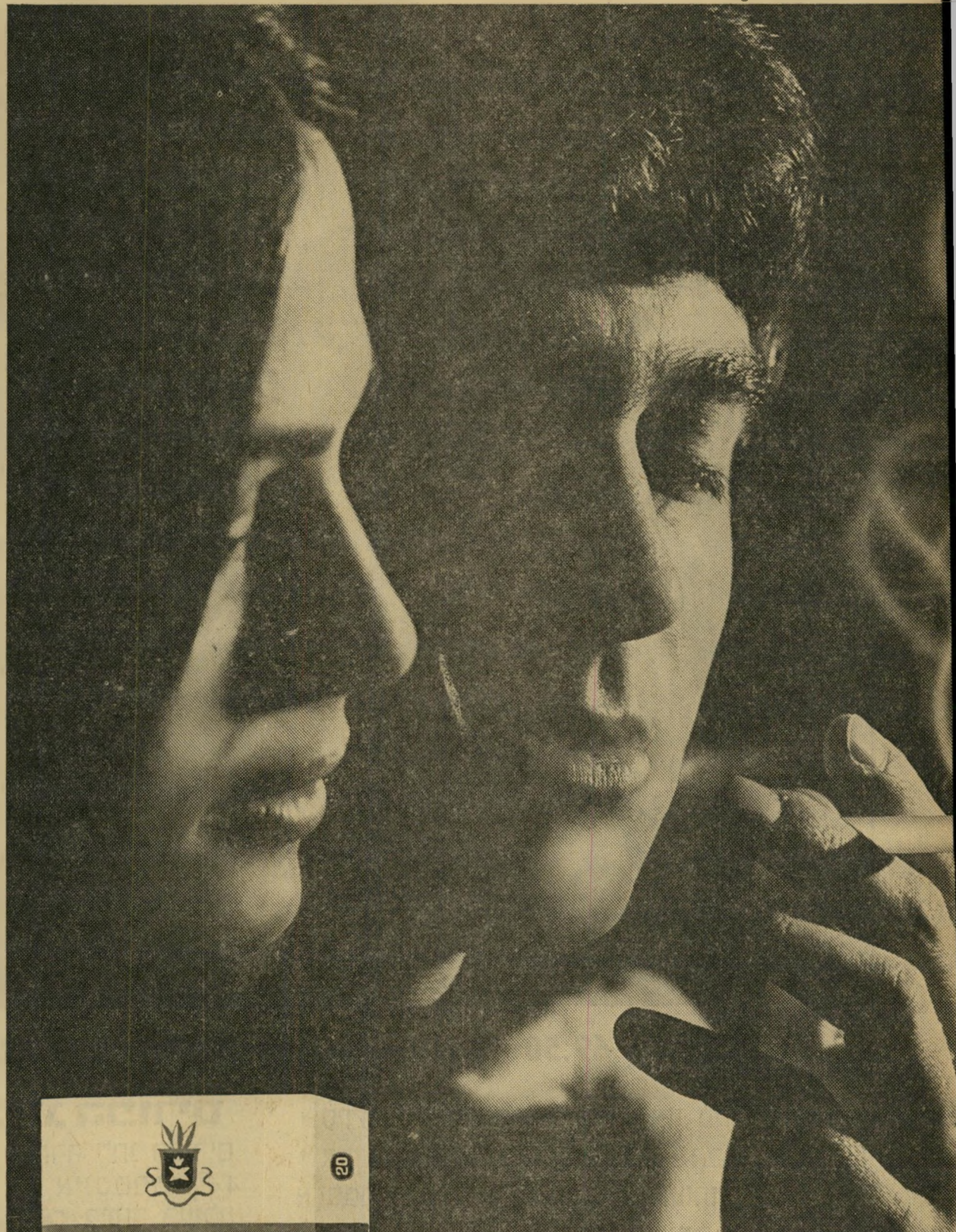
וכך, לאט לאט, השתנתה האווירה אצל שני הצדדים. תחילה קמו במערב כמה הוגי דעות אמיצים, שחבצו הכרה במזרח. הם הושמצו כבוגדים וכתבוסנים. לאחר מכן התרבו הקולות. בקרב השכבות המשכילות פשטה הדעה כי "דוקטרינת האלשטיין" היא מטופשת.

ואז, בבחירות האחרונות, הודות לתור-זה קטנטנה בציבור הבוחרים, נפלה הנהגת הזקנים וממשיכיהם. וילי בראנדט, סוציאלי-דמוקרט שלא היה עמוס שיגרת העבר, עלה לשלטון. הוא הכריז שישתדל ליצור גשר בין "שתי מדינות הלאום הגרמניות".

היתה זו הכרה גלויה במדינה המזרחית. אנשי הימין הקימו זעקה — אך נוכחו ל-תדהמתם לדעת כי רוב העם הגרמני תומך בגישה החדשה ומואס בקו הנוקשה הישן. בראנדט פיתח יוזמת-שלום אדירה ורב-תנופה, שלח שליחים למוסקבה ולוורשה, שינה במחיריך את האווירה הבינלאומית.

המהפכה. וכך נקבעה הפגישה הבלתי-אפשרית: הקאנצלר המערבי נפגש עם ראש מועצת-השרים המזרחית, וילי שטוף.

אין זה סוף הדרך — אך זוהי מהפכה המשנה את פני אירופה, כשם שפגישה בין יאסאר עראפאת ומשה דיין היתה משנה את פני המרחב.

הם אוהבים....